

Añy goşalandyrmak

Category: Filosofiýa, Kitapcy

написано kitapcy | 24 январа, 2025

Añy goşalandyrmak ZİHNİ ZİFT'E ÇEVİRME

Son nefes anına kadar kötü kelamı ateşlerse insan kalbine saplanan okların şiddeti ile ne olduğunu anlamaya bile zaman bulamadan bir de bakmış nefesini tüketivermiş.

Acı kelamın kime isabet ettiğini bile göremez, son nefesini verir.

Zihnini zifte çevirenlerin kelamının temizliği olur mu hiç.

Kötü kelamı ilk çıkardığında insanoğlu ağzından işte o an ölmeye başlar. Yaşamak nefes almak demek değildir ki.

Kelam kor ateş haline gelirse, asla yurduna dönmek istemez, menziline ulaşmak için var gücüyle yol alan, havayı delip geçen, kurşun gibi hedefine saplanmak ister. Ama ne acı, aslında bumerang gibi gelir kem kelamın sahibini vurur.

İşte dananın kuyruğunun koptuğu yer burasıdır.

Bağırarak ister bağırılmaz. Donmuş gibidir. Zayıf, çaresiz ve korkak.

Bataklıkta saplanıp kalmış gibidir. Olanları anlamak bile istemez önce. Sadece kaçıp kurtulmak isteği vardır içinde. Keşke hiç tanımasaydım kötüyü diye pişmanlık duyar.

Ölmek ister. Rezilliğine daha fazla katlanmak istemez. Bu acının bir parçası olmak istemez. Hayatında ilk defa başka biri olmak ister. Hiç bu hayatı yaşamamış olmayı o kadar çok arzu eder ki diğer adımını da atıp koşmak ister ama...

Söylemek istediği bütün güzel cümleler bir daha dudaklarından dökülmez. Dudaklarından dökülse bile duyan olmaz. Bir kez daha 'ben ne ettim' diyememek ne çok acıdır canı.

Merhametini kaybetmiş olanın dönüştüğü canavarı görmek ne çok çaresizleştirir, kahreder bir ruhu.

İnsan olmanın boşa gitmesi karartır her yeri.

Dili vardı insanın, ya şimdi? Bir daha hiç şifa cümlesi kuramamak ne acı. Yanılsamaya dayalı bir gerçek gibi şekil alır o an zaman. An'ın yanılsama ile değişebilirliği

gerçeğinin hükümsüzlüğünü hisseder iliklerine kadar insan. Sesleri duyar, çığlıkları. Boğuk bir nefes yükselmeye başlar ciğerinden. Önce terler, ardından buz tutar vücudu. Sararmış ekin tarlalarının başakları üzerinde kayar adeta. Bulutsu bir dokunuş gibi, suyun üzerinden kayıp giden bir yaprak gibi bedeninden sıyrıldığını hisseder.

'Bana ne oluyor? Ben nereye gidiyorum ?' Diye bağırarak ister ama bağırılmaz.

Zaman ve mekândan sıyrıldığı için öncesini ve sonrasını sabun köpükleri gibi anlarda görür ama kaybeder. Bir anda görüntüler var olurlar ne acı aynı anda patlayıp yok olurlar.

İnsan içinde ince, keskin derin bir sızı ve haykırışlar hisseder.

Kulaklarını tıkamak ve bu sesi hiç duymamak ister ama kulaklarını bulamaz.

Anlar gerçeği o anda ve çok acır ruhu.

Alevlenmez elbet. Beden olmadığında alevinde hükmü olmaz. Lakin duygular kaybolmaz ki. O bir anlık kesitte ne çok şey görür ve şahit olur.

Nasıl değiştiğini ve kötüye dönüştüğünü.

Bu acısını daha da katmerler.

Onca yaşanana şahit olmak ve zamanı geriye çevirememek işte asıl kahreden budur.

Bir an sonra hafifler, yükselmeye başlar. Son bir kez geriye elini uzatıp tutmak, ayrılmak istemez ama yapamaz. Buna ruhsat verilmemiştir. Bu mümkün değildir. Aynı mekânda değildir artık. İnce bir zar gibi mekânlar birbirinin içine geçer ama biri diğerine asla karışmaz.

Gözü geride kalmaz, gözü yoktur ki. Aklı da geride kalanlarda değildir zira aklı da yoktur.

Zaten hiç akletmemişti, verileni hiç kullanmamıştı. Zaten o akılsızdı. Bu yüzden kelamını silah sandı. Yıkıp yakmayı maharet. Kırıp dökmeyi adamlık.

Sonu görmek için illa sonu yaşamak mı gerekir. Elektriği anlamak için elektriğe tutunmak mı?

Dinozorlar bile kalmadı be âdem. Sen mi çivi çakacaksın bu arz üzerinde.

Hiç mi uslanmaz, hiç mi akletmez sin?

Bırak kötü kelam etmeyi. İnsanlar bir süre sonra
söylediklerine inanıp inandıklarını yaşarlarmış unutma.
Filosofiýa